

EEN DEMOCRATISCHE AVOND VOOR BIJNA IEDEREEN

Dagblad van het Noorden, 20.06.2019, Eric Nederkoorn

DAGBLAD VAN HET
NOORDEN

6

Oerol: Heel veel te lachen valt er niet, maar Lucas De Man maakt de democratie weer leuk

PLUS ⌚ 20 juni • Eric Nederkoorn • Cultuur

 Binnen de kortste keren zit de hele kerk met groene, rooie of blauwe kaarten te wapperen. Foto: Nichon Glerum

Oerol 2019 is vooral bloedserieus. Beetje lichtvoetiger zou best mogen. Maar Lucas De Man en zijn ploeg combineren in een show over de toekomst van de democratie ernst en het entertainment op aangename wijze. En dan was er nog een spontane 'off-Oerol' cabaret-try-out.

Ze moeten er natuurlijk volop zijn, de geëngageerde voorstellingen, producties gestoeld op een maatschappelijk probleem. Dat is de opdracht die het theaterwezen zichzelf terecht geeft: reflecteer op een werkelijkheid die helaas niet altijd fraai is.

Maar ik hoor de klacht over het eiland zoemen. De editie van 2019 bevat wel heel erg veel van die diepgaande reflectie, naast schilderachtig en poëtisch getint werk.

Groot contrast

Ook al zou het per stuk allemaal oké zijn - wat je niet nog niet eens kan eisen op een experimenteel festival - alles elkaar opgeteld komt een ander theateerelement er bekaaid af: de lach. Zo wordt het contrast tussen de feest sfeer op de festivalterreinen en wat zich 'binnen de lijnen' afspeelt erg groot.

Een van de uitzonderingen biedt de Vlaamse theatermaker Lucas De Man met zijn Stichting Nieuwe Helden, in combinatie met Het Zuidelijk Toneel en Arsenaal. Zijn driekoppige ploeg staat in de kerk van Midsland met een aanstekelijke, hyper(inter)actieve show over de stand van de democratie, en vooral de toekomst ervan.

Wie dit leest denkt wellicht: gaap. Wie erbij is geweest weet wel beter.

Stand-up democracy

De Man maakte eerder *De Man door Europa* als voorstelling én als tv-programma. Nu komt hij met een soort 'stand-up democracy', gesecondeerd door de Belgische actrice Saar VandenBerghe en door Eva Meijering uit Wolvega, die eerder mooie dingen liet zien in de *Crashtest*-voorstellingen bij het NNT.

Vanaf minuut één betrekken de drie op speelse wijze hun grote publiek bij hun zoektocht. Wat vinden we van de democratie, wat moet er beter. Binnen de kortste keren zit de hele kerk met groene, rooie of blauwe kaarten te wapperen (voor/tegen/geen idee) en sterker, niemand is te beroerd om verbaal bij te dragen aan de volstrekt los ogende discussie, die daarentegen strak bij de teugels wordt gehouden door De Man en mede door zijn actrices handig en geestig wordt gevoed.

'Had mijn vader die moed maar gehad'

Een bezoeker: „Mogen we ook boe roepen?”

De Man: „Meneer, ten eerste, u mag alles. En ten tweede: nee.”

Wanneer iemand in de kerk voorstelt dat de democratie gebaat is bij de moed om verkeerde beslissingen terug te draaien, zegt De Man: „Had mijn vader die moed maar gehad.”

Snelle, geïmproviseerde grappen tussendoor, en een geweldige berg suggesties vanuit 'de zaal'. Wat doet hij daarmee, vraag ik hem achteraf. „We verzamelen alles. Het is een groot doorlopend onderzoek.”

Op de vraag of zijn hoofd van zoiets groots 's nachts niet nog tolt: „Nee nee! Dit project geeft zoveel energie! We gaan ermee op tournee, ook naar het buitenland, Engeland, Duitsland, Frankrijk, Spanje.”

In welke taal dan? „We zijn alle talen machtig, en zo niet, in Noorwegen huren we een acteur van daar in.” Ook op universiteiten en hogescholen gaat dit rond. In elk geval drie jaar.

Prille try-out

Tussen al die Terschellinger fietstochten door komt er een telefoontje van oer-Oerolganger Felix Meurders: of ik in de tuin van zijn vakantiehuisje een prille try-out wil bijwonen van kleinkunstenaarstrio Ellen Dikker, Hanneke Drenth (klinkt noordelijk maar is ze niet) en Dianne Liesker (zij wel, want opgegroeid in Leek). Vandaag gaat Meurders een dag van het eiland om zijn Ere Zilveren Reissmicrofoon in ontvangst te nemen - eerst bijna weggebonjourd en nu op het schild, ook in Hilversum kan het verkeren - maar op deze woensdag regelt hij publiek voor het trio, net als een dag eerder.

Gelet op dreigende druppels en de gehoopte toeloop verhuist het zootje naar het café van Camping Mast. Wel zo fijn voor het gazonnetje. Na vakkundig ronselwerk geven de drie deze keer vijftig mensen een proeve van de voorstelling *Tis Hier Geen Hotel*.

Geestige aanzet

Die kreet kreeg iedereen ooit als puber naar zijn/haar kop geslingerd. Daar gaat 't ook over: pubers. Het is absoluut een geestige aanzet, voor wat straks een show van anderhalf uur moet worden. De vrouwen hebben hun probeersel in twee dagen zes keer vertoond en mogen met de tong op de schoenen richting boot.

Het hoorde niet bij Oerol maar was wel om te lachen. En een beetje anarchie kan nooit kwaad. Zo is het hier op Terschelling ooit ook begonnen, toch?